

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 561/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Vladimírou Houdek Běhalovou, Rastislavova 68, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 134/2012 a jeho uznesením z 28. marca 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Obdo 15/2013 a jeho uznesením z 28. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie

svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 134/2012 a jeho uznesením z 28. marca 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Obdo 15/2013 a jeho uznesením z 28. januára 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 30 Cb 99/2011 sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobcu domáha proti žalovanej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), určenia neplatnosti viacerých uznesení valného zhromaždenia žalovanej konaného 27. júla 2011.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 30 Cb 99/2011 z 24. februára 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 24. februára 2012“) určil, že uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia sú neplatné, a sťažovateľke, keď sa stotožnil so sťažovateľkou tvrdenými dôvodmi neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovanej, priznal náhradu trov konania. Poukázal aj na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej k zmene počtu konateľov ustanoveného v spoločenskej zmluve môže dôjsť v zmysle § 125 ods. 1 písm. d) v spojení s § 127 ods. 4 Obchodného zákonníka len zmenou spoločenskej zmluvy, t. j. so súhlasom dvojtretinovej väčšiny všetkých hlasov spoločníkov.

Krajský súd na odvolanie žalovanej napadnutým uznesením rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne a ústavne nekonformným spôsobom. Odvolací súd sa podľa jej názoru nevysporiadal s jej argumentmi ani s podrobnou, zrozumiteľnou a logickou argumentáciou okresného súdu. Dôvody, na ktorých krajský súd založil svoje výhrady voči

prvostupňovému rozhodnutiu, nie sú podľa názoru sťažovateľky dostatočne konkrétne a nedávajú jej ako účastníčke konania odpoveď na otázku, „*prečo bolo zo strany krajského súdu potrebné rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie*“. Vo svojom zrušujúcom uznesení krajský súd dostatočne presvedčivo neodôvodnil, z akých dôvodov neobstojí právny názor okresného súdu. Krajský súd bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia vyslovil svoj právny záver, ktorými je okresný súd viazaný, a to, že ak „*v spoločenskej zmluve nie je výslovne uvedený počet konateľov číslom, ale iba menom, bydliskom a dátumom narodenia určeného prvého jediného konateľa spoločnosti pri jej založení, treba vychádzať z toho, že pri voľbe ďalšieho konateľa sa nevyžaduje zmena spoločenskej zmluvy a na jeho voľbu postačuje jednoduchá väčšina hlasov prítomných spoločníkov*“.

Svojím rozhodnutím sa krajský súd zároveň podľa sťažovateľky odchyľil od ustálenej judikatúry súdov v otázke potrebnej väčšiny hlasov pri zmene počtu konateľov spoločnosti, pričom sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s dôvodmi, pre ktoré by ustálený právny názor súdov vyššej súdnej inštancie nemal obstať, čím fakticky odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom.

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP, prípustnosť ktorého odôvodnila § 237 písm. f) OSP, pretože napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu sa sťažovateľke ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, a to tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil a nevysporiadal sa s argumentmi sťažovateľky v konaní, ako ani s rozdielnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné a vo svojej podstate zmeňujúce.

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky ako procesné neprípustné odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP bez toho, aby sa zaoberal skúmaním vecnej správnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu. Podľa názoru najvyššieho súdu ani „*prípadné nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a tým jeho prípadná nepreskúmateľnosť nezakladá vadu konania podľa*

ust. § 237 písm. f) O. s. p. " Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP sa podľa najvyššieho súdu rozumie „taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka v občianskom súdnom konaní. Teda, ust. § 237 písm. f) O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s odôvodnením súdneho rozhodnutia, vrátane právneho posúdenia veci. "

Sťažovateľka v podanom dovolaní namietala, že jej krajský súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia odňal reálnu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP. Ide o vadu konania, na ktorú dovolací súd musí vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 OSP) a pre ktorú musí napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Rozhodnutie krajského súdu sa v prerokováanej veci zreteľne odchyľilo od konštantnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, ako už bolo uvedené, a nebolo odôvodnené ústavne konformným spôsobom. Podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f) OSP bola preto podľa jej názoru splnená a naplnená bola aj dôvodnosť podaného dovolania. Povinnosťou najvyššieho súdu bolo za uvedených okolností jej dovolanie prerokovať a vo veci meritórne rozhodnúť. Odmietnutie dovolania splňujúceho zákonné náležitosti pre jeho prípustnosť treba preto podľa sťažovateľky považovať za „*denegatio iustitiae*“. Pokiaľ najvyšší súd dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal jej námietkami uvedenými v dovolaní, porušil jej v sťažnosti označené práva.

Sťažovateľka preto navrhuje, aby ústavný súd pri predbežnom prerokovaní prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo/15/2013 zo dňa 28.01.2014 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob/134/2012-348 zo dňa 28.03.2013, porušené boli.

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Obdo/15/2013 zo dňa 28.01.2014 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob/134/2012-348 zo dňa 28.03.2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej a Krajský súd v Košiciach sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 284,08 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu k rukám ich právnej zástupkyne.“*

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd preto ešte pred tým, ako pristúpi k vecnému posúdeniu sťažnosti, je povinný skúmať jednak to, či spĺňa všetky zákonom ustanovené náležitosti, ale aj to, či sú vôbec dané podmienky na jej meritórne prerokovanie vyžadované zákonom o ústavnom súde.

Podstatou sťažnosti sťažovateľky je námietka porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Napadnutým uznesením krajského súdu bol zrušený rozsudok okresného z 24. februára 2012, ktorým bolo určené, že tam uvedené uznesenia valného zhromaždenia žalovanej uskutočneného 27. júla 2011 sú neplatné a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako neprípustné bez toho, aby sa zaoberal skúmaním vecnej správnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru

(II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom na zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už zo strany ostatných orgánov verejnej moci nemožno namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

Ústavný súd pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude

spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Pokiaľ ide o spravodlivosť civilného konania podľa kritérií zakotvených v čl. 46 a nasl. ústavy, resp. v čl. 6 dohovoru, túto, ako už bolo uvedené, ústavný súd v rámci konania o sťažnosti primárne posudzuje ako celok, t. j. až po právoplatnom skončení konania, teda zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo.

Úlohou ústavného súdu nie je totiž náprava prípadných pochybení všeobecných súdov v neskočených (prebiehajúcich) konaniach; ústavný súd je zásadne povolaný meritórne posudzovať vec až z komplexných hľadísk, t. j. po jej právoplatnom skončení, a to z toho hľadiska, či konanie ako celok a jeho výsledok sú ústavne udržateľné.

Aj keď napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu z 24. februára 2012 a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sú z formálneho hľadiska právoplatnými rozhodnutiami, nejde o rozhodnutia, ktorými by sa konanie v právnej veci sťažovateľky skončilo (alebo dôsledkom ktorých by prípadne bolo zastavenie súdneho konania), ale rozhodnutia, po nadobudnutí právoplatnosti ktorých konanie vo veci samej (o návrhu na určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia) pokračuje. Sťažovateľka

tak má a bude mať naďalej možnosť uplatniť si svoje práva v prebiehajúcom súdnom konaní pred všeobecnými súdmi.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti (nezákonnosti) napadnutých uznesení krajského súdu a najvyššieho súdu a postupov, ktoré predchádzali ich vydaniu, nemôže byť samo osebe dôvodom na namietanie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Všeobecné súdy v danom prípade neodmietli sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, a to aj napriek tomu, že rozhodli v jej právnej veci napadnutými uzneseniami v rozpore s jej predstavami.

Nespokojnosť sťažovateľky s právnym posúdením veci všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich predovšetkým procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Inými slovami, podľa názoru ústavného súdu aj z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu jednoznačne a presvedčivým spôsobom plynú dôvody, ktoré tento súd viedli k odmietnutiu sťažovateľkou podaného dovolania, a to práve v dôsledku nezistenia, resp. absencie dôvodov jeho prípustnosti, pričom nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd preto akceptujúc svoju doterajšiu rozhodovaciu prax, rešpektujúc princíp minimalizácie zásahov do rozhodnutí všeobecných súdov sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec veci ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka má a aj bude mať v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom, resp. v odvolacom konaní a následne prípadne aj pred najvyšším súdom možnosť uplatniť ochranu označených práv, ako aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, najmä vyjadriť sa k vykonávaniu dôkazov za tých istých podmienok ako druhý účastník konania na strane žalovaného, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V právnej veci sťažovateľky sa súdne konanie nachádza v štádiu prvostupňového konania. K vykonávaniu dôkazov sa sťažovateľka bude môcť v konaní pred okresným súdom vyjadriť za tých istých podmienok ako druhý účastník konania na strane žalovaného. Sťažovateľka má k dispozícii všetky procesné oprávnenia, ktoré jej priznáva Občiansky súdny poriadok, teda aj právo na riadne opravné prostriedky v prípade neúspechu pred okresným súdom a tiež právo využiť za splnenia zákonom ustanovených podmienok mimoriadne opravné prostriedky proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej, pokiaľ by vyznelo v jej neprospech.

Okolnosť, že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP), neznamená, že sťažovateľka nemôže v ďalšom štádiu namietat' proti ňou oponovanému právnemu názoru krajského súdu (ako súdu odvolacieho), s tým, že všeobecné súdy budú musieť zväžiť relevanciu jej argumentácie a podľa svojho úsudku ju zohľadniť v rámci svojho rozhodovania (obdobne aj IV. ÚS 186/2012, II. ÚS 846/2014).

Sťažovateľke napokon nič nebráni, aby v budúcnosti napadla sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj konečné rozhodnutie, ktoré bude v jej právnej veci vydané, t. j. rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktoré jej zákon na ochranu jej práv účinne poskytuje, a to v prípade, ak dospeje k záveru, že v dôsledku tohto rozhodnutia boli porušené jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantované práva alebo slobody. Najskôr teda musí prebehnúť celé konanie až do štádia meritórneho

právoplatného rozhodnutia všeobecných súdov a až potom sťažovateľka bude mať prípadne možnosť podať sťažnosť ústavnému súdu v závislosti od výsledku konania.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015